

Dle předpisů §§ 5 a 6 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. pro r. 1876, dle nichž nemůže nejvyšší správní soud ani se zabývatí jinými otázkami, než které došly svého vyřízení v naříkaném rozhodnutí, ani pozíratí na jiný materiál skutkový, než jaký i naříkanému rozhodnutí za základ byl položen, musí se nejvyšší správní soud, rozhoduje o stížnosti podané, obmezití toliko na úvahu, zda faktum vystěhování osoby vojenskou službou povinné resp. nabytí státního občanství cizího osobou touto působí zánik povinnosti rodičů platití vojenskou taxu rodičskou. Naproti tomu všechny ostatní námitky a tvrzení přes tento rámec jdoucí a teprve ve stížnosti uvedené musily jako nepřípustné zůstatí bez povšimnutí.

Pokud však jde o otázku, která tedy tvoří jediný předmět rozhodování, stačí poukázati na jasný a nepochybný předpis zákona ze dne 10. února 1907 č. 30 ř. z., jenž v čl. I. § 1 č. 3 ukládá za podmínek §u 5 povinnost platití vojenskou taxu rodičskou rodičům osob v č. 2 téhož předpisu uvedených, tedy i osob v č. 2 lit. c) vzpomenutých.

V ustanovení tomto však uvedeni jsou oni službou brannou povinní, kteří před uplynutím doby služební povinnosti nebo po době, kdy se mají stavěti a dříve než tomuto závazku úplně zadost učinili, se vystěhovali do ciziny.

Tvoří tedy vystěhování osoby brannou službou povinné za okolností naznačených samo o sobě již titul zakládající povinnost rodičů platití vojenskou taxu rodičskou, aniž se rozeznává, zda osoba se vystěhovavší nabyla cizího státního občanství či zůstala ve zdejším státním svazku.

Jeví se tudíž jediná námitka, která stěžovatelem byla proti předpisu vojenské taxy rodičské vznesena, bezdůvodnou a bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 956.

Řízení před nejv. správ. soudem: * Jestliže úřad — intimuje výrok vyšší instance — připojí k němu vlastní dodatek, aniž je tento různý původ z intimátu patrný, nelze odmítnoutí stížnost pouze do tohoto dodatku podanou podle § 5 zák. o správ. s., nýbrž zrušití jest naříkané rozhodnutí v tomto bodu podle § 6 cit. zák.

(Nález ze dne 26. září 1921 č. 9336.)

V ě c: Julius F. a spol. v M. proti ministerstvu spravedlnosti v Praze stran služebních požitků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud jím bylo vysloveno, že výplata požitků zastavuje se dnem 31. března 1921, zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Nařízením vlády republiky československé ze dne 17. prosince 1920 č. 651 sb. z. a n. zrušen byl okresní soud v K. Podle čl. VII. ponecháno bylo stanovení účinnosti cit. nařízení a jeho provedení ministru spravedlnosti. Výnosem tohoto ministerstva ze dne 9. února 1921 č. 5720 bylo pak zrušení a likvidace soudu toho provedena a to dnem 1. března 1921.

Výnosem ze dne — presidiu soudní tabule v Košicích vydaným, prohlásilo ministerstvo spravedlnosti, že propouští ve smyslu §§ 6 a 4 zá-

kona z 15. dubna 1920 č. 270 sb. z. a n. ze služeb bez jakýchkoli nároků proti justiční správě bývalé zaměstnance tohoto soudu K., M., B., F., G. a S., jelikož odepřeli na vyzvání složití ihned slib poslušnosti československé republice dle § 2 zákona ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n. a nepřihlásili se ve lhůtě stanovené §em 4 zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 270 sb. z. a n. ke složení přísahy předepsané v § 6 tohoto zákona.

Výměrem ze dne — intimovalo presidium soudní tabule v Košicích tento ministerský výnos stěžovatelům, připojivši k němu dodatek tohoto znění: »Zároveň zastavuje se Vám dnem 31. března 1921 výplata veškerých požitků«, a současně nařídilo bernímu úřadu, aby další výplatu požitků stěžovatelům dnem 31. března 1921 zastavil. Výměr ten doručen prý byl stěžovatelům dne 29. dubna 1921.

Svrchu jmenovaní stěžují si do onoho výnosu ministerstva spravedlnosti, jim takto intimovaného a to pouze, pokud jim vysloveno bylo zastavení požitků dnem 31. března 1921.

O stížnosti té uvážil nejvyšší správní soud toto:

Předmětem stížnosti může býti výrok úřadu správního pouze v té formě a toho obsahu, jak výrok ten byl straně sdělen. Jde-li o intimát vyššího úřadu úřadem nižším, směrodatna jest forma a obsah intimátu, o němž strana musí míti za to, že kryje se s výrokem od úřadu vysloveným. Důsledně pak, intimuje-li nižší úřad výrok úřadu vyššího a připojí-li k němu své vlastní rozhodnutí neb opatření, jest nutnou podmínkou formelní správnosti výroku takového a nutným předpokladem možnosti a účelnosti obrany stran, aby z výroku toho bylo dostatečně jasno, pokud jest projevem vyššího úřadu a pokud jde o další opatření, jež nižší úřad snad vzhledem k projevu tomu sám v mezích vlastní příslušnosti učiniti za vhodné považoval.

V daném případě úřední akt stěžovatelům doručený obsahuje, jak ze správních spisů patrně, jednak intimaci výroku žalovaného úřadu, jednak pak výrok presidia soudní tabule v Košicích, tudíž nižšího správního úřadu. Stížnosti směřují pouze proti tomuto dodatku a byla by tudíž zásadně správná námitka žalovaného úřadu, že sporná otázka, kterou s konečnou platností rozhodovati presidiu soudní tabule nepřisluší, nebyla dosud řešena poslední přípustnou stolicí správní, a že by zde tudíž byl nejvyšší správní soud dle § 5 zák. o správ. soudě nepřislušným. Leč postup stěžovatelů přivoděn byl nejasností dotyčného úředního aktu, z něhož jeho dvojí původ patrný není a z jehož znění naopak strana právem mohla míti za to, že jde o výrok jednotný pouze od žalovaného úřadu pocházející a presidiem soudní tabule toliko intimovaný. Nemůže-li však strana z úředního aktu seznati s dostatečnou určitostí, od kterého úřadu výrok ten pochází, jest jí odňata možnost použití účelně práva právním řádem jí poskytnutého, totiž hledati odpomoci u orgánů k tomu povoláných a jeví se proto onen úřední akt podstatně vadným. Bylo tudíž zrušiti naříkané rozhodnutí, pokud jest vzato v odpor, pro vadnost řízení podle § 6 téhož zákona.

Č. 957.

Zabírání bytů: * Předpisu odst. 6 § 8 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nelze použiti na případy, kdy se v držbu a užívání bytu uvázal